

PRAEDOR

Ville Vuorela

PRAEDOR
Käärmetanssija

© 2016 Ville Vuorela

Ulkoasu, kannen, etu- ja takalehden kuvitus
Petri Hiltunen

Taitto Kimmo Mustonen

Kustantaja:

*Arktinen
Banaani*

www.arktinenbanaani.fi

Painopaikka:

Print Best, Viro 2016

ISBN 978-952-270-287-6

1

Kaikki alkoi yhdestä valopisteestä, joka oli kuin tähti pimeällä taivaalla. Sitten se alkoi huojua ja venyä pituutta, kunnes muuttui pienestä ikkunasta tulevan yötuulen heiluttelemaksi kynttilänliekiksi. Katerine Mardin, omaa sukua Ceditaris, aatelinen Galthin kaupunkivaltiosta, kreivitär sukujensa päämiesten sopiman avioliiton kautta, idän kadonneiden valtakuntien ruhtinaiden jälkeläinen ja paria viikkoa vaille kolmentoista vanha, tuli hitaasti tajuihinsa vankityrmän homeisella olkivuoteella. Kalteri-ikkunan takana oli yö, mutta kammion pienellä pöydällä paloi paksu kynttilä. Sen kellanvalkeaan varteen oli piirretty musta vinoneliö, jonka sivut notkuivat sisäänpäin. Vinoneliö oli Artanten riimu, kuninkaiden jumalan tunnus. Kynttilä taas liittyi kalmankynttilän riittiin, jossa kuolinvuoteen vierelle tuodaan riimulla pyhitetty kynttilä. Jos vainaja ei virkoa ennen kuin se palaa loppuun, sielu oli ehtinyt Artanten tuomittavaksi ja ruumis voitiin haudata ilman pelkoa vainajan kummittelusta. Nyt sellainen paloi hänen vuoteensa äärellä ja hän mietti oliko jo kuollut.

”Jompikumpi meistä tulee pettymään”, Katherine mumisi kalmankynttilälle.

Samassa tuska iski kyntensä tytön selkään. Se raastoi, poltti ja jääti samanaikaisesti. Hän yski, täräsi ja kouristeli yrittäen oksentaa, vaikkei vatsassa ollut kuin lusikallinen katkeraa sappea. Kun kouristukset lopulta laantuivat, hänen oli myönnettävä olevansa elossa. Sukukappelin pappi oli aina sanonut, ettei Kuninkaiden jumalan hovissa olisi kärsimystä. Täällä kuolevaisten maailmassa pelkkä hengittäminen kävi työstä. Hän muisti ruoskan. Se oli purrut syvälle, aina lihaskalvoihin asti. Nyt hän olisi voinut vanna pyövelin lyövän uudelleen jokaisella hengenvedolla. Tuskankyyneleet sumensivat hänen silmänsä, mutta hän hieroi ja räpytteli niitä kunnes maailma taas kirkastui. Silloin hän huomasi vieraat kasvot kynttilän takana.

”Kuka sinä olet?” hän kysyi huohottaen kivusta ja pelosta.

”Minä olen Kuolema”, kasvot vastasivat rauhallisesti. Katherine pakotti itsensä puoli-istuvaan asentoon, vaikka purikin samalla alahuulensa verille. Mutta nyt hän näki liekin yli.

”Etkä ole”, hän sammalsi. ”Kuolema on kaapuun verhottu luuranko, jolla on sirppi.”

Kammion pienellä jakkaralla istui kääpiökasvuinen mies, sen näköisenä että oli ollut siinä jo tovin. Jos hän olisi seissyt suorana, hän olisi silti ollut Katherinea ainakin päätä lyhyempi, mutta hänellä oli aikuisen miehen leveät hartiat ja lyhyet, paksut raajat. Kasvot olivat voimakaspiirteiset, ilmeikkäät ja kenties komeatkin, mutta kaulan lyhyys ja pään suuri koko suhteessa muuhun vartaloon antoivat hieman tukevan vaikutelman. Kääpiö olisi hyvin voinut olla näyttelijä tai jonkin ruhtinaan hovinarri. Tummat vaatteet ja kiltamestarin kultainen ketju kertoivat hänen kuitenkin kuuluvan

porvarissäätyyn. Äiti oli aina kehottanut Katherinea halveksimaan porvareita, sillä nämä uhmasivat Artanten määräämää säätykiertoa kullalla ja oveluudella. Muotopuolta porvaria kuuluisi halveksia kaksin verroin, sillä ihminen oli Kuninkaiden jumalan kuva ja aateliset piilottivat syntymäaikaiset jälkeläisensä luostareihin. Mutta jos viimeiset viikot olivat opettaneet Katerinelle jotain, niin sen ettei aiempiin oppeihin ollut enää luottamista.

”Kaapuun puettu luuranko on kuoleman kuva vain Artanten kirkossa”, kääpiö jatkoi ja hypähti alas tuoilta. ”Sekin tuli vasta ruttovuosina. Vanhimmissa ikoneissa Kuolema on valkopartainen mies, joka kantaa vaakaa ja kirjaa. Talonpojat joen tällä puolen uskovat Kuoleman olevan köyryselkäinen muori, joka kerää kuolleitten sielut luiseen koriin. Monet tänne vangituista uskovat Kuoleman olevan valkoinen lintu, joka kantaa heidän sielunsa vapauteen. Ja Kuolleen jumalan palvelijat kieltävät kuoleman hahmon kokonaan.”

Hän hymähti ajatukselle kuin se olisi vitsi, tallusteli vuoteen vierelle ja vetäisi varoittamatta huovan pois Katherinein selän päältä. Tyttö kirkaisi kivusta, sillä karkea kangas hankasi haavoja vasten ja oli paikoin liimaantunut vereen ja kudostesteisiin. Kääpiö puolestaan vihelsi katsoessaan hänen selkäänsä.

”Kuin porsaanpaisti”, hän sanoi lopulta. ”Oswinin käsi on tosiaan raskas. Vaan ei syntymävikoja ja pidän olkavarsistasi. Kuinka ihmeessä aatelisneidosta on tullut noin jäntevä?”

”Minä tanssin”, Katherine sanoi ja nieleskeli itkuaan, sillä ruhtinattaret eivät itke rahvaan edessä.

”Tanssit?” kääpiö ihmetteli. ”Aatelisten tanssiaskleet eivät yleensä kysy lihaksia.”

”Tarujen askeleet”, Katherine vastasi. ”Ceditariksen suku on

tullut Japasista ja seuraamme kadonneen idän tapoja. Olen tanssinut Tarujen askeleita kuusivuotiaasta asti.”

”Olen nähnyt sitä ja se on hurja tanssi”, kääpiö nyökkäsi. ”Vaan enpä olisi koskaan uskonut siniveristen tanssivan sitä.”

”Holrusin saarnamiesten syytä”, Katerine tuhahti, mutta lempiaiheesta puhuminen auttoi voittamaan sekä kivun että itkun. ”Japassis tanssittiin jopa Artanten temppeleissä. Marttyyrien tarut kerrottiin kansalle liikkein ja askelin. Täällä mustiin puetut saarnamiehet yrittävät kieltää jopa talonpoikien jenkat.”

Kääpiö nyökkäsi huokaisten.

”Gorfar on tarpeeksi leveä ja syvä pysäyttääkseen Holrusin armeijan, muttei heidän typeriä ideoitaan”, hän myönsi. ”Täällä Tarujen askeleet ovat kiertävien sirkusten ja tarinankertojien alaa ja siten sopimattomia palatseihin ja temppeleihin. Olitko hyväkin siinä?”

”Olin”, tyttö sanoi katkerana. ”Pidin siitä kovasti ja tanssin joka päivä. Sitten minut luvattiin kreivi Mardinille, enkä saanut tanssia enää.”

Kääpiö hymähti.

”Osaatko jotain muutakin kuin tanssia?”

”Osaan lukea ja kirjoittaa kirkkoriimuja, ratsastaa niin miesten kuin naisten satulalla, pelata korttia ja tehdä koruompeleita”, Katerine luetteli ja häntä kylmäsi kun hän muisti, että lista oli jokseenkin sama kuin se millä häntä oli suositeltu kreivi Mardinille. Kreiville se oli kelvannut, mutta kääpiö pudisti päätään. Hän alkoi kävellä edestakaisin kammion oven ja kalteri-ikkunan väliä ja näytti miettävän ankarasti.

”Jätit pois kaikkein tärkeimmän”, hän puuskahti lopulta. ”Koko kaupunki puhuu siitä miten isäsi sulki sinut lukittuun torniin ja

sinä pakenit koko vartioston nenän alta. Sellainen temppu ei onnistu tanssimalla.”

”Onnistuupas!” Katerine kivahti takaisin. ”Pujahdin ulos ampu-ma-aukosta ja sain hyvän otteen seinäkaiverruksista. Enkä minä kavunnut alas asti vaan ainoastaan keskilinnan katolle.”

Tyttö vääntäytyi vaivalloisesti istumaan ja samassa silmissä musteni. Hän ei kuitenkaan menettänyt tajuntaansa, vaan piti kiinni sängynlaidasta ja painoi jalkansa lattiaan pakottaen itsensä pysymään pystyssä. Vähitellen maailma taas kirkastui, kynttilänliekistä alkaen.

”En minä vielä silloin karannut”, hän jatkoi heti kun pystyi, vaikka hänen hampaansa kalisivat. ”Mardinin voudit tulivat hakemaan minua ja tiesin isäni neuvottelevan heidän kanssaan. Livahdin suureen saliin rikkinäisestä ikkunasta ja seurasin kivisten pirujen kanssa katonrajasta, kuinka isäni myi minut kourallisesta multa.”

Kourallisesta multa – sen sanominen ääneen tuntui pahemmalta kuin hän oli odottanut. Pahat muistot kuohahtivat pintaan ja hän hieroi ohimoitaan kunnes myrsky hänen sisällään laantui.

”Kukaan ei tietävästi nähnyt sinua”, kääpiö huomautti. ”Nukkuuko vartio isäsi muureilla?”

”Liikuin varjosta varjoon ja vain silloin kun kuu meni pilveen”, Katerine vastasi ylpeänä. ”Sitä paitsi ne tomppelit eivät voineet pitää silmiään erossa Mardinin komeista vaunuista. Kun he alkoivat etsiä minua tornista, varastin palvelijani vaatteet ja veljeni hevosen.”

”Ja jäit kiinni Galthin porteilla, koska sinulla oli liian kalliita koruja ja kirkkaita kolikoita valeasuusi nähden”, kääpiö täydensi tarinan. ”Miksi juuri Galthiin? Oliko sinulla jokin suunnitelma?”

”Ei oikeastaan”, Katherine myönsi häpeillen ja olisi punastunut, jos hänen verensä ei olisi ollut vähissä. ”Mutta kaikki tiet vievät pääkaupunkiin.”

Kääpiö hymähti uudelleen ja äkkiä Katherine tajusi tämän pyöritelevän pitkää tikaria näppärissä sormissaan. Hän puri nyrkkiään, ettei olisi huutanut säikähdyksestä. Tuomioistuon oli armahtanut hänet mestauspölkyltä, mutta tämä ei olisi ensimmäinen kerta kun kiusallinen siniverinen vanki kuolisi hiljaa tyrmässä. Tikari näytti kääpiön käsissä suuremmalta kuin se olikaan, mutta sen pitkällä terällä voisi silti lävistää hänet ihan mistä kohdasta tahansa.

”Kreivi Mardin palaa huomenna takaisin”, kääpiö sanoi vakavana. ”Hän tulee todistamaan rangaistustasi.”

”Minut ruoskittiin jo!” tyttö huudahti kauhuissaan. ”Olen kärsinyt tuomioni!”

”Pyöveli keskeytti ruoskinnan kun menetit tajuntasi”, kääpiö vastasi tyynen rauhallisesti. ”Sinua ei tuomittu kuolemaan, joten hän ei suostunut ruoskimaan sinua hengiltä. Tämä taas ei ollut aviomiehesi mieleen, joten hän palaa huomenna ja tuo mukanaan jonkun, joka vie rangaistuksen loppuun asti.”

Katherine tunsu polviensa pettävän ja lyyhistyi voimattomana vuoteen vierelle. Artante oli totisesti kääntänyt hänelle selkensä sinä päivänä, kun hänen isänsä oli kertonut hänelle tulevasta liitosta yli 70-vuotiaan Kreivi Mardinin kanssa. Sen jälkeen hän oli vain kompuroinut onnettomuudesta toiseen.

”Luulin, että hän säästi henkeni!” hän sanoi liian voimattomana edes itkeäkseen. ”Luulin, että hän antoi minulle armoa!”

Kääpiö pudisti päätään.

”Hän haluaa kuolemaasi, Katherine. Ja koska hän on kreivi Mardin, hän sen myös saa. Kirveen vaihto ruoskaan tekee siitä

tapaturman. Sinä kuolet hirveissä tuskissa ja hän voi hurskastella armeliaisuudellaan samalla kun etsii itselleen uuden siniverisen lapsivaimon.”

”Ei hän mitään vaimoa halunnut”, Katherine sanoi itkuisena. ”Vaun jonkun, joka lämmittää hänen vuoteensa, pukee hänen vaatteensa ja tyhjentää hänen yöastiansa, jotta palvelusväki ei näe miten raihnaaksi heidän herransa on tullut. Ja kun hän lähtisi kaiken lihan tietä, hän olisi antanut minut jalkavaimoksi pojanpojilleen.”

”Ja Aulos Ceditaris... siis isäsi, hän suostui tähän?” kääpiö kysyi otsaansa rypistäen.

”Ei aluksi”, Katherine vastasi ja hänen äänensä haipui lopulta kuiskaukseksi. ”Mutta kun hänelle tarjottiin maata, hän suostui. Maa on hänelle kaiken mitta ja hänen sinettinsä teki minusta kreivi Mardinin vaimon. Hääjuhla... en edes tiedä oliko sellaista suunnitteilla.”

Kääpiön leveästä hymystä kuului katkeruus ja pilkka ylempien luokkien omahyväistä sokeutta kohtaan.

”Niinpä niin. Valiarin lait kieltävät orjakaupan, joten siniveristen on myytävä omat lapsensa. Praedoreillakin on enemmän kunniaa.”

Katherine nosti kyynelistä kiiltävät kasvonsa ja katsoi kääpiötä vihisesti.

”Entä sinulla?” hän sähköitti. ”Et ole Kuolema, vaan joku kaupungin porvareista! Mitä sinä minusta haluat?”

”Henkesi”, kääpiö vastasi, löi tikarin pystyyn pöytälevyyen ja otti pari askelta taaksepäin. ”Kuka tahansa voi olla Kuolema ja kaupungin jokainen juoppo voi jakaa kuolemaa veitsentupesta. Harvoilla on tarjota elämä.”

”Elämä...”, Katerine toisti hämmentyneenä, sillä hän ei osannut kuvitella, miten se olisi enää mahdollista.

”Minulla voisi olla käyttöä sinunlaisellesi”, kääpiö jatkoi. ”Jollekulle, joka osaa sekä naamioitua pojaksi että näyttää viattomalta tyttölapselta. Osaa paeta lukituista torneista ja vakoilla siniveristen kokouksia. Mutta hän ei voi olla Katerine Ceditaris, joka ylpeilee esi-isillään ja halveksii alempia säätyjä.”

”Mutta minä olen Katerine Ceditaris”, tyttö sanoi tyrmistyneenä.

”Katerine kuolee tänä yönä”, kääpiö vastasi päätään pudistaen. ”Hänet löydetään aamulla ja rotat ovat järsineet hänen kasvonsa tunnistamattomiksi. Voin antaa sinulle nimen ja turvapaikan, mutta Katerine jää tähän tyrmään. Et saa enää koskaan sanoa hänen nimeään.”

Hän katsoi pöytää ja kynttilänvalossa kiiltävää tikaria.

”Jos lupaat palvella minua niin valossa kuin varjoissa, kunnes olet joko lunastanut henkesi tai täyttänyt kuusitoista vuotta, autan sinut pakoon täältä.”

Sitten hän napautti tikarin kahvaa sormellaan.

”Tai voit avata tällä ranteesi ja pääset tuonpuoleiseen ilman tuskia. Aamulla löydetään ruumis, jonka uskotaan olevan Katerine Ceditaris. Se voi olla sinun, mutta se voi olla myös jonkun muun.”

”Aiotko tappaa jonkin toisen tytön?” Katerine kysyi epäluuloisena.

”En sentään”, kääpiö vastasi hymyillen. ”Ostimme ikäisesi ja kokoisesi raadon köyhien katakombeista. Rotat ja veitsi huolehtivat lopusta.”

Lokkien kaukaiset huudot rikkoivat kammion hiljaisuuden.

Jossakin muurien ulkopuolella kalastajat olivat lähdössä Gorfarin leveälle selälle ja linnut seurasivat heitä linnan ohi verkoille ja katiskoille. Se oli vapauden ääni ja Katerine antoi katseensa kiertää tyrmän kivisiä seiniä. Lopulta hän tarttui sängynlaitaan ja veti itsensä pystyyn. Silmissä musteni ja näkymättömät kynnet raastoivat selkää, mutta tällä kertaa hän ei päästänyt ääntäkään, korkeintaan jonkin sihahduksen yhteen puristettujen hampaiden lomasta. Raadellun selän kouristukset olivat kaataa hänet pöytää vasten, mutta hän nojasi kädet tärysten pöytälevyyn kunnes ne asettuivat. Muu maailma haipui pois kivun mukana ja jäljellä olivat enää pöytä, kynttilä ja tikari. Hän tiesi kyllä mitä hänen sukunsa haluaisi hänen tekevän. Loputtomiin sitä oli toistettu; aatelisnaisen kunnia, suvun hyvä nimi ja idän muinaisten ruhtinaiden ylpeys kävivät yhden ihmiselämän edelle. Sankari, joka kaatui vaakunakilpi kirkkaana, kuoli hymy huulillaan ja oli aina tervetullut Kuninkaiden jumalan hoviin. Aatelisnaisen kannatti lyödä ennemmin veitsi sydämeensä kuin tehdä sopimuksia alempisäätysten kanssa. Ei ollut kauan siitä kun hän oli uskonut sen kaiken ja ollut samalla ylpeä verestään ja syntyperästään.

”Kourallinen multaa”, hän kuiskasi hiljaisuuteen.

Hän nykäisi tikarin irti pöydästä ja näki heti, ettei se ollut leikkikalua tai syömäveitsi. Se oli ase, kuoleman työkalu kaupungin varjoja varten. Se oli myös terävä kuin partaveitsi ja viiltäisi kynnärvarren valtimot helposti auki. Toisaalta, lämmin puukahva istui hänen käteensä kuin valettuna. Oikeaan paikkaan lyötynä tikari surmaisi kenet tahansa säätyyn ja syntyperään katsomatta. Ja jos siltä kysyttiin, kaikki veri oli punaista. Hän ojensi kätensä tanssijan sulavuudella ja pisti sitten ilmaan nopeasti kuin käärme. Äkkiä hän tajusi osoittaneensa terällä kääpiötä, mutta tämä ei sanonut

mitään. Näytti korkeintaan hieman huvittuneelta.

”Esi-isäni pettivät minut”, Katerine sanoi katkerasti. ”Isäni myi minut. Aviomieheni murhasi minut. Nimeni on kirous eikä yllpeyden aihe.”

”Kyllä vai ei?” kääpiö kysyi painottaen jokaista tavua.

”Kyllä”, Katerine kuiskasi.

”En kuule!”

”KYLÄ!” Katerine huudahti ja kielsi näin nimensä, vanhempansa, sukunsa, aatelisverensä ja Japasin kaukaiset esi-isät. Hän tunsu hyisen tuulen puhaltavan lävitseen ja odotti, että olisi haihtunut savuna ilmaan nimensä mukana. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut, eikä kääpiöllä ollut aikaa odottaa tytön sisällä vellovan tunnekuohon laantumista. Hän asetti pöydälle pienen lasipullon, jonka sisällä oleva neste oli mustaa kuin yö.

”Juo tämä”, kääpiö sanoi.

”Mitä se on?” nimetön tyttö kysyi.

”Onko sillä väliä?” kääpiö vastasi olkapäitään kohauttaen. Nimetön tyttö mietti hetken ja päätti kääpiön olevan oikeassa. Hän veti vahakorkin irti ja kumosi öljyisen liemen kurkkuunsa yhdellä heilautuksella. Se oli enemmän kuin nestettä ja muuttui tuleksi hänen nielussaan. Sydän alkoi lyödä väkivasaran voimalla puski- en lämmön kaikkialle vartaloon. Selän tuskat kuihtuivat pelkäsi kutinaksi ja katosivat pian kokonaan. Tulinen aalto pyyhkäisi pois myös hänen pelkonsa, epäilynsä ja surunsa. Se jätti jäljelle vihan ja katkeruuden. Nimetön tyttö sihisi hampaittensa välistä ja koukisteli sormiaan kuvitellen painavansa ne milloin kreivin, milloin isänsä silmäkuoppiin. Kalteri-ikkunasta tuleva yöilma oli kylmää, mutta hänestä tuntui niin kuin hänen lihansa olisi höyrynnyt kuumuuttaan.

”Tämähan on todellista elämän eliksiiriä!” hän huudahti heti kun kykeni taas puhumaan. Kääpiö pudisti päätään.

”Se on alkemistien musta liemi. Se vie kipusi, pelkosi ja heikkoutesi muutamaksi tunniksi, mutta se on myös koitunut monen kuolemaksi.”

”Kuinka ihmeessä?” tyttö kummasteli, sillä hän ei ollut eläessänsä tuntenut olevansa näin terve ja vahva.

”Ilman pelkoa ei ole viisautta”, kääpiö vastasi. ”Velhokuninkaat juottivat tätä sotilaille ja heidän armeijansa marssivat laulaen kuolemaansa. Järkesi on nyt paikattava sumentuneita vaistojasi. Muista tavoitteesi, äläkä tee mitään sellaista, mikä ei suoraan edistä niitä.”

”Tosiaan, miten minun pitäisi paeta?” tyttö kysyi. ”Valkeakiven linna on saarella, eikä vesissä voi uida rautamonnien takia. Vierailijat lasketaan, joten et voi saattaa minua ulos veneille. Liemesi ei antanut minulle siipiä.”

”Hyvin järkeily”, kääpiö myhäili kulmakarvojaan kohottaen. ”Muurit ovat korkeat ja veden hampaat terävät, mutta Galthin alla on muinaisten tunneleiden sokkelo. Jotkut sanovat sen yltävän kaikkialle Jaconiaan, mutta minä tiedän sen yltävän ainakin tänne.”

”Syöverit?” tyttö ihmetteli. ”Luulin aina niiden olevan satuja.”

”Linna on rakennettu muinaisen tornin perustuksille”, kääpiö selitti. ”Jumalat yksin tietävät mitä täällä silloin tehtiin, mutta läheteitteni mukaan niiden ovi on kätkeyty linnan kappeliin.”

Nimetön tyttö katsoi häntä epäilevästi.

”Tiedät oudon paljon muinaisajoista.”

”Tarut ja laulut muistavat senkin, minkä kirjat ovat jo unoh- taneet”, kääpiö vastasi virnistäen. ”Mutta tuhlaamme yötä, eikä

liemi vaikuta ikuisesti.”

Kääpiö avasi tumman viittansa soljet ja ojensi vaatteen tytölle.

”Pue tämä yllesi. Siinä on huppu ja olet sen verran pieni, että matkan päästä sinua voidaan luulla minuksi. Hiivi varjoissa aina kun voit, äläkä anna kenenkään nähdä kasvojasi. Jos pääset kappeliin asti paljastumatta, alan lavastaa kuolemaasi.”

”Ja sen jälkeen?”

”Jos selviät tästä kokeesta ja löydät tiesi kaupunkiin asti, tule Kurkikortteliin ja näytä tikaria porttivahdeille”, kääpiö vastasi. ”Liemen vaikutus haihtuu aamuksi. Jos sinua ei kuulu auringon-nousuun mennessä, sytytän sinulle uuden kalmankynttilän.”

Tyttö nyökkäsi, laski tikarin pöydälle ja puki viitan harteilleen. Kääpiö sulki sen edestä sen omilla soljilla ja asetteli huppua ja hartioita hyvän tovin ennen kuin oli tyytyväinen. Tyttö olisi sääntänyt ovesta ulos saman tien, mutta kääpiö pysäytti hänet ja ojensi hänelle tikarinsa, sen terästä kiinni pitäen.

”Älä unohtaa tätä!” hän ärähti. ”Vaistosi ovat mustan liemen turruttamat! Sinun on joka hetki ajateltava mitä olet tekemässä! Pääteltävä seuraukset ainakin kahden askelen päähän!”

Hän avasi tyrmän oven, tönäisi tytön pimeään käytävään ja sulki sen. Sitten hän painoi korvansa ovea vasten, muttei kuullut käytävästä ääntäkään. Joko tyttö oli jäänyt seisomaan oven taakse tai hän juoksi päkiöittensä varassa. Ketterästi kuin tanssija, kääpiö muistutti itseään. Hän kantoi jakkaran ristikkoikkunan luokse ja nousi sen päälle nähdäkseen linnanpihan, mutta kappelin ovi jäi kuolleeseen kulmaan. Niinpä hän istahti jakkaralle tuskallisen tietoisena siitä, ettei voinut kuin odottaa. Toimeton odotus oli yksi niistä asioista, mitä hän todella vihasi. Oveluutta ja kärsivällisyyttä saattoi kuitenkin oppia ja pimeys ristikkoikkunan takana muistutti

häntä monista muista pimeistä öistä, sekä asioista, jotka luuli jo jättäneensä taakseen. Tämä yö oli avannut monta vanhaa haavaa, mutta jos tyttö tosiaan selviäisi tästä kokeesta, se olisi vasta alkua.

Linnanpyöveli Oswin, joka oli ruoskallaan jättänyt puumerkinsä tytön selkään, mutta sitten kieltäytynyt murhasta, istui linnanpihan nurkkauksessa katse naulittuna kappelin oveen. Hän poltti piipullisen toisensa jälkeen pysyäkseen virkeänä ja suojausi hehkuvaa pesää kämmenellään ettei se kiiluisi pimeässä. Kukaan ei ollut huomannut häntä, sillä seinät olivat korkeat ja pihalla vallitsi synkkä hämärä. Silti siellä saattoi nähdä jotain, jos tiesi mitä katsoi ja antoi silmien tottua pimeään. Hän odotti, kunnes loputtomalta tuntuvan ajan kuluttua kappelin ovi aukesi raolleen ja painui saman tien takaisin kiinni. Oswin nousi piilostaan, käveli pihan poikki kappelin ovelelle ja kumartui tutkimaan sen kynnystä. Kynnyksen eteen kasattu pieni hiekkakumpu oli levinnyt viuhkaksi pitkin kivetystä, joten hän ei ollut nähnyt näkyjä. Salajuoni etenisi nyt seuraavaan vaiheeseen. Hän palasi nurkkaansa, nosti säkin olalleen ja rukoili Tiramania, lintujen isää, ettei kukaan vartijoista haluaisi katsoa sen sisään.